

Små englebasser - Else og Tove med vinger på. Foto: Mette G. Sørensen.

Nu spiller de igen

HUMØRGRUPPEN. En flok teatergale ældre fra Dagcentret Sønderland har netop haft premiere på deres andet stykke.

AF METTE GRITH SØRENSEN
meja@bergsk.dk

DAGCENTRET SØNDERLAND: De fleste danske egnsteatre - jamen for pokker; også de fleste danske fodboldklubber! - ville være lykkelige over den publikumsopbakning, som en flok ældre borgere i Dagcentret Sønderland har.

Onsdag formiddag klokken 11 i sidste uge havde de indbudt til premiere på deres nye stykke, »Mit livs sang«, men da verdenspressen i form af Holstebro Onsdag dukkede op, var der kun guldpladser tilbage. Den store sal i Dagcentret var stuvede fuld af centrets brugere, familie til de optrædende i Humørgruppen, skuespillere og andre ansatte fra Odin Teatret og ganske almindelige nysgerrige, der havde hørt og læst om stykket.

Så kørte det bare

»Jh, lige inden jeg skulle ind på scenen, tænkte jeg: »Jeg kan ikke huske et eneste ord«, fortalte gruppens alderspræsi-

dent, 92-årige Karin Kristensen, bagefter, da alt var gået godt.

For lampfeber, det skal der naturligvis til. Og også en lidt usikker, famlende start.

Men så kørte det bare for Humørgruppen og kulminerede, da Børge sang om de unge piger; som skal passe på sømændene, der vil have andet og mere end bare øl og brændevin. Latter og klapsalver fra publikum ledsagede den sømandsvis.

Der var i det hele taget med at grine af. Ikke sådan at forstå, at de aldrende skuespillere er latterlige. De er de slet ikke. Men fordi hele stykket - også det, de tidligere har optrådt med - i den grad har glimt i øjet. Med uvurderlig hjælp fra skuespiller og instruktør; badtspringer, charmetrold og vokst damp-barn, Kaj Bredholt fra Odin Teatret, er det hele sat sammen, så de optrædende gør lidt grin med sig selv, situationen, sangene og livet i al almindelighed.

Rekvisitter og frivillige

Selv om det her er amatører, er der nogle fingeraftryk, der skrider Odin Teatret. Ikke så svært, naturligvis, instruktørens baggrund taget i betragtning. Men ganske sjovt at se, hvor virkningsfuldt det kan være -

Saxo skriver et telegram til sin kone (og låner Gerdas ryg som skrivepult) om at han er uskadt. Det får konen bare aldrig. Foto: Mette G. Sørensen.

også i hænderne på ikke-professionelle - når et ganske almindeligt to-farvet tæppe blandt andet bliver brugt som sengetæppe, kappe, døren til himlen, bord og blomstermark. Det drejer sig ikke om at have en sce-

nografi med masser af elementer, der har kostet spidsen af en jetjager. Det drejer sig om at have fantasi og kreativitet til at bruge det, man har.

»Det er blevet så populært med frivillige. Og vi ER frivil-

lige. Alle sammen. Men jeg er jo også i et teater. Et teater uden hvilket, dette ikke var muligt. Så længe leve Odin Teatret,« råbte Kaj Bredholt efter skuespillet, mens han paced frem og tilbage over scenegulvet hektisk som det danske svar på Ty Pennington (det er ham, der altid råber i en mikrofon i det amerikanske kult-realityshow Extreme Makeover: Home Edition).

Kommunen sætter naturligvis pris på frivillighed. Og kommunens sundhedschef, Ellen Greve, var da også mødt op med et stort smil og en meget stor buket blomster. Den modtog Karin Kristensen på Humørgruppens vegne, mens Ellen Greve understregede, hvor glad hun er for indsatsen - og for, som hun sagde, at de ældre lever livet.

Det er i det virkeligheden det allerbedste ved »Mit livs sang«. At de medvirkende er vilde med at optræde. Det mærker man tydeligt. Vel synger Bernt rigtig godt, og vel spiller han og Erling som professionelle. Det akkompagnement kan de optrædende være glade for. Men det er amatørernes livsglæde og det faktum, at de tydeligvis morer sig undervejs, der bærer stykket og gør de 35 minutter til en fornøjelse for tilskuerne.

Fynsk turné

»Mit livs sang« bliver næppe nomineret til en Reumert. Men mindre kan også gøre det. Det er ikke nogen lille ting at kunne få publikum til at le og hygge sig. Og det gør Humørgruppens ti skuespillere og to musikere, så de fortjener en forgyldt statuette.

Gruppen har før været i Italien for at optræde, men medlemmerne har givet udtryk for, at selv om det var en kæmpe oplevelse, så vil de gerne undgå helt så meget rejseri næste gang. De er jo ikke 18 år længere. Desuden er det svært i disse tider at skaffe sponsorer til sådan en tur - så årets turné går i stedet (i slutningen af maj) til det sydfynske. Og det er alle glade for.

Man kommer sikkert også til at kunne stykke igen i Holstebro, om ikke andet så i sommeren 2014, hvor Odin Teatret sparker sin store festuge i gang. Når så mange af teatrets folk var på plads i onsdags ved Humørgruppens premiere skyldes det ikke kun respekt overfor kollega Kaj Bredholt og hans indsats. Teatret var der også, fordi Dagcentret Sønderland og Humørgruppen er vigtige samarbejdspartnere ved festugene 2014. Det skal nok blive godt :-)

Prolog:

HUMØRGRUPPENS MEDLEMMER

■ Nedenstående er den fine, lille præsentation af Humørgruppens medlemmer, inden »Mit livs sang« for alvor går i gang:

■ **Erna** synger det har hun altid gjort, det får tanker og drømmene til at flyve. Det er hende der står henne ved klaveret.

■ **Erling** akkompagnerer på klaveret. Mange sange og smukke melodier. En om krigen, en om kærligheden, en om ulykken, en om sorgen, en om glæden.

■ Det er **Bernt** der spiller guitar. Han har løbet langdistance. Han løber ikke mere, men han har det i sig og i hver akkord på guitaren løber livet forbi med historier om sejre og nederlag. Ensomhed og hygge.

■ **Børge** er fortælleren. Han fortæller om skuespillerne og sangene. Om lige og skæve, om kærligheden og savnet, om skønne kvinder i kjole og hat.

■ **Gerda** kommer trækene med Poul. Hun nynner »Venter på far«. Spiller præmiewhist og bordben. Spiller på kasserolle og en masse andre roller. Og så holder hun Poul i kort snor.

■ **Poul** ser ikke så godt mere. Men tampen brænder stadig. Den brænder for teatret, for dansen og for kysset på kinden.

■ **Marie** vander violerne og bærer på en rød rose. Hun spiller pigens fra Samsø. En grum historie om livets lyse og mørke sider. Det er sådan det er; uden mørke, intet lys.

■ **Saxo** spiller ålen som snor sig. Han spiller cyklen med ringeklokke. Og soldaten som går så gruelt meget igennem, men tager os med ned til Lundeberg.

■ **Else** sjipper og spiller barnet og den syge pige på hospitalet. Hende der sang som en engel, men kun blev 4 år gammel. Det er sådan livet er, nogen gange.

■ **Tove** er kunstneren med høj hat. Hun tryller kaniner frem og tilbage. Hun er vinduet, englen og brudgommen i snevalsen på kællebakken.

■ **Karin Villerup** er barnet der sover og drømmer om sin mor og elefanten. Hun er dyrepasserens der passer på menneskene når livet er svært.

■ **Karin Kristensen** er vores ældste skuespiller. Hun spiller Lilli Marleen og vækker vores minder om huset fuld af glæde. Hun er festen og frisøren. Hun er trøsteren og trommeslageren.

I baggrunden holder Erna og Bernt - og pianisten Erling, der ikke er på billedet - gang i hele stykket med underlægningsmusik og sang. Foto: Mette G. Sørensen.

Børge er den bekymrede læge, der tilser det brystsyge barn. Foto: Mette G. Sørensen.

Karin slår på tromme. Og senere slår hun i den grad til Søren under sangen »Her i vores hus er glæde, her i vores hus er fest«. Foto: Mette G. Sørensen.

Poul og Marie kissemisses, selv om Maries mand er draget i krig. Bag ved står Karin, klar til et gammelt Odin Teater-trick; konfetti, der vælter ud af paraplyen. Foto: Mette G. Sørensen.

Karin sover og drømmer. Foto: Mette G. Sørensen.

Cito
STILLAD & MATERIEL